

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 06/26521 en 06/35126 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 19 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voorzover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op 26 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), voorzover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd hebben de staatssecretaris bij brief van 18 juli 2007 en appellant bij brief van 9 augustus 2007 schriftelijke uiteenzettingen gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 3 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klaagt appellant dat de rechtbank heeft miskend dat hij, net als de vreemdeling waarover het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, tegen Nederland (AB 2007, 76) uitspraak deed, tot een kwetsbare minderheid behoort, die in Liberia wordt vervolgd. Gelet hierop, en gezien de omstandigheid dat zijn broer reeds het slachtoffer is geworden van vervolging, was het volgens appellant niet nodig om "further special distinguishing features" aan te tonen.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Uit bijvoorbeeld de arresten van het EHRM van 6 maart 2001 in zaak nr. 45276/99, tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2001/104), van 17 februari 2004 in zaak nr. 58510/00, tegen Nederland (NJB 2004/17, nr. 20) en van 26 juli 2005 in zaak nr. 38885/02, tegen Finland (AB 2005, 370) blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd.

Uit voormeld arrest van het EHRM van 11 januari 2007 kan niet worden afgeleid dat voormeld individualiseringsvereiste is verlaten. Wel valt, zoals de Afdeling in haar uitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200701023/1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, uit dit arrest af te leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke minderheidsgroep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen en sprake zou kunnen zijn van bijzondere omstandigheden als aan de orde waren in de zaak informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

2.2.2. Zoals de Afdeling voorts in laatstgenoemde uitspraak heeft overwogen is de Mandingo bevolkingsgroep geen minderheidsgroep die dermate kwetsbaar is dat de leden reeds op grond van het behoren tot die groep geen bescherming kunnen krijgen tegen ernstige mensenrechtenschendingen waarvan zij het doelwit zijn. Evenmin is ten aanzien van appellant vastgesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Mandingo bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Appellant dient, om een geslaagd beroep op dat artikel te kunnen doen, derhalve verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met voormeld artikel. Dit heeft appellant niet gedaan. De stelling van appellant dat zijn broer is vermoord is daarvoor, reeds omdat onduidelijk is onder welke omstandigheden en door wie deze moord is gepleegd, niet toereikend.

2.2.3. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is dat appellant bij gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

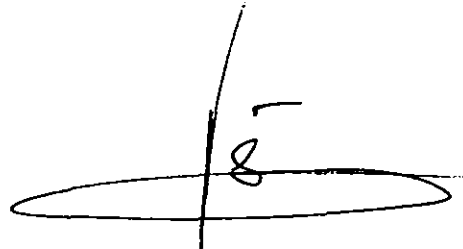
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 december 2007

348-473.

Verzonden: 3 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
19 april 2007

inzake

geboren op , van Liberiaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. R.J.J. Flantua, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.J. Hofland, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en
Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 19 september 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 januari 2001 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 29 oktober 2003, kenmerk AWB 02/78397, is het tegen dit besluit gericht beroep ongegrond verklaard. Het tegen deze uitspraak gericht hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 12 februari 2004, kenmerk 200307934/1, gegrond verklaard en het besluit van verweerder van 19 september 2002 is vernietigd. Bij besluit van 16 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser opnieuw afgewezen. Dit besluit is bij uitspraak van 16 maart 2006, kenmerk AWB 05/30041, door deze rechtbank, zitting houdende te Amsterdam, vernietigd. Bij besluit van 11 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 januari 2001 opnieuw afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder nummer Awb 06/26521.

1.2 Bij besluit van 13 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 11 mei 2006, waarbij verweerder ambtshalve aan eiser geen verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid heeft toegekend, gegrond verklaard. Eiser heeft tegen de beslissing van 13 juli 2006 beroep bij deze rechtbank ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder nummer Awb 06/35126.

1.3 Beide gedingen zijn behandeld ter zitting van 25 januari 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

blad 2

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid.

2.2 Voor wat eiser ten grondslag legt aan de aanvraag verwijst de rechtbank naar hetgeen hiertoe is overwogen in de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 16 maart 2006, kenmerk AWB 05/30041.

2.3 Verweerder heeft de bestreden beslissingen, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiser heeft geen documenten overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, zonder dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem kan worden toegerekend. Eiser heeft bij de verschillende gehoren tegenstrijdige informatie verstrekt. De door eiser inzake de positie van Mandingo's in Liberia overgelegde documenten hebben geen betrekking op de specifieke situatie van eiser. Er is geen sprake van "geringe indicaties" als bedoeld in WBV 2004/43. gesteld noch gebleken is dat zich jegens de ouders van eiser al daden van vervolging hadden voorgedaan. Er is geen verband tussen de reden voor vertrek uit Liberia en de gestelde traumatische gebeurtenissen, nu de broer van eiser na dienst vertrek is omgekomen bij een actie die niet op de familie van eiser was gericht. Verweerder ziet geen aanleiding voor het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid voor Mandingo's uit Liberia, mede gelet op het beleid in de ons omringende landen. Door de afschaffing van het driejarenbeleid per 1 januari 2003 komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Verweerder heeft nooit de indruk gewekt in het verblijf van eiser in Nederland te berusten. Er is geen sprake van een exceptioneel lange asielprocedure en dat eiser in Nederland zou zijn geïntegreerd is niet nader onderbouwd.

2.4 Eiser bestrijdt deze besluiten en voert daartegen aan dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw, niet meer kan worden tegengeworpen nu verweerder dit in het besluit van 16 juni 2005 niet heeft tegengeworpen. De tegenstrijdigheden waar verweerder op doelt liggen meer in de definitiefteer. Dat eiser behoort tot de Mandingo-bevolkingsgroep is een "distinguishing feature" in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, mede gelet op de UNHCR-positions. De dood van de broer en de ouders, het bij terugkeer betwisten van het Liberiaans staatsburgerschap, de kwetsbare positie van Mandingo's en de exceptioneel lange duur van deze procedure nopen verweerder tot gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Dat verweerder steeds verkeerde beslissingen neemt kan niet voor risico van eiser worden gebracht. Er is ten onrechte niet gehoord in de bezwaarprocedure en verweerder had gebruik moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid.

2.5 Ingevolge artikel 83 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

2.6 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien –voor zover hier van belang– internationale verplichtingen dan wel klemmende humanitaire redenen daartoe nopen.

2.7 Ingevolge artikel 29 Vw kan een verblijfsvergunning asiel –onder meer– worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

blad 3

gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende humanitaire redenen of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

2.8 In artikel 3.6, eerste lid Vb (oud) was bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, slechts ambtshalve kan worden verleend onder een beperking verband houdend met:

- a. verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken;
- b. het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag, of
- c. verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.9 In de hierboven genoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 16 maart 2006, is vastgesteld dat het toenmalige bestreden besluit van 16 juni 2005 er geen blijk van geeft dat het relaas van eiser is getoetst aan WBV 2004/43 en dat verweerder dit WBV bij de totstandkoming van het voornemen en het besluit had moeten betrekken.

2.10 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser de Liberiaanse nationaliteit heeft, behoort tot de bevolkingsgroep der Mandingo en dat het asielaanvraag van eiser geloofwaardig is. Hiermee is naar het oordeel van de rechtbank ook voldoende komen vast te staan dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw, niet meer aan eiser wordt tegengeworpen.

2.11 In WBV 2004/43 is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald:

"In het ambtsbericht komt naar voren dat etnische groepen en minderheden wettelijk gelijke rechten hebben met uitzondering van niet-negroïde personen. Deze personen lopen het risico te worden gediscrimineerd. De etnische groep Mandingo loopt in sommige gebieden risico op een vijandige bejegening doordat zij verdacht wordt van LURD-sympathieën en vanwege conflicten om landeigendom en andere bezittingen. Volgens de Britse hulporganisatie Oxfam bestaat er in de provincie Nimba ernstige spanningen tussen de Krahn enerzijds en de Mano en de Gio anderzijds. Voor personen behorend tot bovengenoemde bevolkingsgroepen geldt dat zij in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vreemdelingenwet 2000, indien slechts in geringe mate blijk wordt gegeven van op de persoon gerichte daden van verdragsrechtelijke vervolging of van een reëel en persoonlijk risico om bij uitzetting te worden onderworpen aan folteringen of andere onmenselijke behandelingen, welke in verband gebracht kunnen worden met de etnische afkomst".

2.12 Gelet op de bovengenoemde uitspraak van 16 maart 2006 heeft verweerder moeten bezien of eiser in aanmerking kon komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw, indien slechts in geringe mate blijk wordt gegeven van op de persoon gerichte daden van verdragsrechtelijke vervolging of van een reëel en persoonlijk risico om bij uitzetting te worden onderworpen aan folteringen of andere onmenselijke behandelingen, welke in verband gebracht kunnen worden met de etnische afkomst.

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

blad 4

2.13 Eiser heeft ter staving van zijn asielaanvraag onder meer het volgende aangevoerd. Eiser is op achtjarige leeftijd met ouders en broer vanuit Liberia naar Guinee vertrokken vanwege de oorlog in Liberia. In Guinee, is eisers broer door rebellen gedood. Eiser en zijn ouders hebben zich in Guinee gevestigd. Vervolgens zijn de ouders van eiser bij een aanval op het dorp door Guinese rebellen gedood en is eiser vastgebonden. Eiser is daarna gevangen genomen door het Guinese leger. Met behulp van een bewaker is eiser uit de gevangenis ontsnapt en per schip naar Nederland gereisd.

2.14 De rechtbank overweegt dat bij de beoordeling van een asielaanvraag hetgeen door eiser is aangevoerd dient te worden gezien in het licht van de (algemene) situatie van het land van herkomst, in dit geval Liberia. Eiser is op achtjarige leeftijd uit Liberia vertrokken en is daarna niet meer naar Liberia teruggekeerd. ~~Gesteld noch geboden is dat eiser alschoffer is geweest van op zijn persoon gericht dader van vervolging. Eerst in beroep heeft eiser aangegeven dat hij vanwege de activiteiten van zijn vader als imam en van zijn moeder als hoofd van een vrouwengroepering welke festiviteiten ter ere van de toenmalige leider organiseerde en vanwege de Mandingo-afkomst van zijn familie is gevlucht. Niet valt in te zien waarom eiser de activiteiten van zijn ouders als reden voor zijn vertrek uit Liberia niet eerder naar voren heeft gebracht. Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem redelijkerwijs niet mogelijk is geweest om dit in een eerder stadium van de procedure naar voren te brengen, dient dit voor zijn risico te komen. Bovendien zijn de verklaringen omtrent de activiteiten van zijn ouders in strijd met de eerdere verklaringen van eiser dat hij vanwege de oorlog uit Liberia is vertrokken, terwijl eiser voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring heeft gegeven.~~

2.15 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen verdragsvluchteling is.

2.16 Bij brief van 15 januari 2007 heeft eiser een beroep gedaan op een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 (JV 2007/30), waarin, voor zover hier van belang, in rechtsoverweging 148 is overwogen
"The Court would further take issue with the national authorities' assessment that the treatment to which the applicant fell victim was meted out arbitrarily. It appears from the applicant's account that he and his family were targeted because they belonged to a minority and for that reason it was known that they had no means of protection; they were easy prey, as were the other three Ashraf families living in the same village (see paragraph 7 above). The Court would add that, in its opinion, it cannot be required of the applicant that he establishes that further special distinguishing features, concerning him personally, exist in order to show that he was, and continues to be, personally at risk. In this context, it is true that a mere possibility of ill-treatment is insufficient to give rise to a breach of Article 3. Such a situation arose in the case of and Others v. the United Kingdom, where the Court found that a possibility of detention and ill-treatment existed in respect of young male Tamils returning to Sri Lanka. The Court then insisted that the applicants show that special distinguishing features existed in their cases that could or ought to have enabled the United Kingdom authorities to foresee that they would be treated in a manner incompatible with Article 3 (judgment cited above, p. 37, par. 111-112). However, in the present case, the Court considers, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia in so far as members of the Ashraf minority are concerned, that it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3. It might render the protection offered by that provision illusory if, in addition to the fact that he belongs to the Ashraf - which the

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

blad 5

Government have not disputed –, the applicant be required to show the existence of further special distinguishing features”.

2.17 De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiser op deze uitspraak niet kan leiden tot het door eiser gewenste resultaat en overweegt daarbij ~~dat de betrokken vreemdeling in de aangehaalde uitspraak blijken de overwegingen van het Hof in het land van herkomst feitelijk een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM had ondergaan omdat hij tot een minderheidsgroepering behoort. Naar het oordeel van de rechtbank kan van eiser niet worden gezegd dat hij reeds in het land van herkomst doeltwit is geweest van mensenrechtenschendingen in de hier bedoelde zin.~~

2.18 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is voorts niet aannemelijk dat eiser bij gedwongen verwijdering naar Liberia een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Evenmin zijn andere individuele feiten en omstandigheden gesteld op grond waarvan een dergelijke vrees alsnog aannemelijk moet worden geacht. Eiser kan aan het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw derhalve geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.19 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is evenmin gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Voor zover eiser in beroep naar voren heeft gebracht dat hij aanspraak maakt op een verblijfsvergunning op grond van het zogenaamde traumabeleid overweegt de rechtbank dat niet is gesteld of gebleken dat de gestelde traumatische gebeurtenissen verband houden met de redenen van eisers vertrek uit het land van herkomst, nu deze gebeurtenissen blijken de verklaringen van eiser niet in Liberia, maar in Guinee hebben plaatsgevonden.

2.20 Zoals de AbRS in haar uitspraak van 15 november 2005 (JV 2006/15) heeft overwogen moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt de minister een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel de minister bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. ~~De AbRS heeft deze vraag ten aanzien van de asielzoekers die afkomstig zijn uit Liberia en behoren tot de Mandingo-bevolkingsgroep negatief beantwoord.~~ Naar het oordeel van de rechtbank is er aldus geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 29, aanhef en onder d, Vw, op grond waarvan verweerder aan eiser een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

2.21 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid geen aanleiding hoeven te vinden om eiser voorafgaande aan het bestreden besluit te horen. De rechtbank overweegt hierbij dat eiser in de onderhavige procedure meerdere malen is gehoord en ook voor het bestreden besluit in de gelegenheid is gesteld om een zienswijze op het voornemen van 7 april 2006 te geven, van welke gelegenheid ook gebruik is gemaakt.

2.22 Ten aanzien van de stellingen van eiser ten aanzien van het driejarenbeleid overweegt de rechtbank dat eiser zijn asielaanvraag heeft ingediend op 22 januari 2001. Het driejarenbeleid is afgeschaft per 1 januari 2003, waarna eiser geen relevant tijdsverloop meer

zaaknummer: AWB 06/26521 BEPTDN
AWB 06/35126 BEPTDN

blad 6

heeft kunnen opbouwen. Reeds daarom komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid.

2.23 Voor zover eiser heeft gesteld dat verweerder gebruik had dienen te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid overweegt de rechtbank dat eiser niet heeft aangegeven van welke specifieke beleidsregel en om welke specifieke reden verweerder in dit geval had moeten afwijken, zodat deze beroepsgrond niet leidt tot het door eiser beoogde doel.

2.24 Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hem te doen horen alvorens op het bezwaar te beslissen. Deze grief treft geen doel reeds omdat sprake was van een nieuw besluit na vernietiging van het eerdere besluit en verweerder voorts onder meer uit de gehoren in de asielprocedure voldoende informatie had om op voldoende zorgvuldige wijze de bestreden besluiten te kunnen nemen.

2.25 Tot slot is niet gebleken van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 83 Vw.

2.26 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.27 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.M.D. Aardema, voorzitter, en mr. M. ter Brugge en mr. C.M. Dijksterhuis, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 19 april 2007, in tegenwoordigheid van mr. P. Bruins-Langedijk als griffier.

de griffier

de voorzitter

afschrift verzonden op: 26 APR. 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepsschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Voor kopie conform
De Griffier

PER TELEFAX 070 3651380

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
3106	INGEKOMEN
B	24 MEI 2007
ZAAKNR. 200403697	
AAN: V31	
BEHANDELD: OO:	PAR:

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr F.H. Barwegen
Mr S.F.J. Smeets
Mr R.J.J. Flantua
Mr D.C. Vleeland
Mr W. Hendrickx
Mr E. Ozinga
Mr R.P. van der Graaf
Mr I. Ozkara

Hoofd secretariaat:
Mevr. M.R. de Kruijf

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr B.P.J. van Riel
Mr J.A. Schadd

Utrecht, 24 mei 2007

Onze ref. : 20504029 RF/RF
Uw ref. : 0101.21.2016
Inzake : /Asiel

Geeft te kennen,

De heer [naam] geboren op [datum] van Liberiaanse nationaliteit, verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht, Biltstraat 110-112, ten kantore van Louwerse en Van der Velde advocaten, waarvan advocaat mr R.J.J. Flantua verklaart tot het indienen van het onderhavige beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

Dat appellant hierbij hoger beroep instellen tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Utrecht (verder: de rechtbank), uitgesproken op 19 april 2007 en verzonden op 27 april 2007 (Awb 06/26521).

Het hoger beroepsschrift berust op de navolgende grieven.

Grief 1

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.9 tot en met 2.15 samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt dat niet is gesteld noch is gebleken dat appellant het slachtoffer is geweest van op zijn persoon gerichte daden van vervolging. Niet valt in te zien dat de activiteiten van zijn ouders als reden voor zijn vertrek uit Liberia niet eerder naar voren hadden kunnen worden gebracht en dit komt voor risico van appellant. Appellant is dan ook geen verdragsvluchteling.

In deze zaak is het hoger beroep op 12 februari 2004 gegrond verklaard en is op

16 maart 2006 het beroep gegrond verklaard. Van belang is dat getoetst moet worden aan WBV 2004/43 en daarin is bepaald dat de Mandingo's in Liberia een zeer kwetsbare groep vormen.

Dit blijkt ook uit de overgelegde informatie, zoals de UNHCR positions.

Voor deze bevolkingsgroep geldt dat zij al als verdragsvluchteling dienen te worden aangemerkt indien er sprake is van een geringe mate van op de persoon gerichte daden van vervolging welke in verband kunnen worden gebracht met de etnische afkomst.

Gelet op de situatie in Liberia op het moment van het vertrek van de familie van appellant uit Liberia, Mandingo's werden vervolgd vanwege hun vermeende steun aan de toenmalige president Samuel Doe, was er gauw sprake van een geringe mate van daden van vervolging. De moord op zijn broer door de NPFL van Charles Taylor is al als zodanig te beschouwen. De activiteiten van zijn ouders die aanleiding zijn geweest voor de vlucht uit Liberia waren al ten tijde van de uitspraak van de rechtbank te Amsterdam van 16 maart 2006 bekend bij verweerder. Dit beroep is gegrond verklaard en verweerder is tegen deze uitspraak niet in hoger beroep gekomen. Verweerder dient deze activiteiten als reden van vertrek uit Liberia dan ook mee te nemen in de beoordeling van het asielverzoek.

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op juiste wijze heeft getoetst aan WBV 2004/43 en op grond van het voorgaande is appellant van mening dat de bestreden uitspraak op dit onderdeel niet in stand kan blijven.

Grief 2

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank op onder rechtsoverweging 2.16 tot met 2.18 samengevat het volgende:

De rechtbank verwijst naar rechtsoverweging 148 van de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 en overweegt dat er in het geval van appellant geen schending van artikel 3 EVRM dreigt, omdat de vreemdeling in de genoemde uitspraak van het EHRM feitelijk een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM had ondergaan, omdat hij behoorde tot een minderheidsgroepering en dat dit bij appellant niet het geval was, omdat hij in Liberia niet het doelwit is geweest van mensenrechtenschendingen.

Appellant is van mening dat de rechtbank hier miskend heeft dat appellant net zoals de Somalische vreemdeling in de uitspraak van het EHRM tot een kwetsbare minderheidsgroepering behoort die in Liberia wordt vervolgd. Zijn broer is daarvan al het slachtoffer geworden. Deze gebeurtenis en het feit dat hij tot de Mandingo bevolkingsgroep behoort maken volgens het EHRM niet nodig dat appellant "be required to show the existence of further special distinguishing features, om schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Ook wordt in deze wederom verwezen naar WBV 2004/43 waarin is bepaald dat slechts in geringe mate blijk hoeft te worden gegeven van een reëel en persoonlijk risico om bij

uitzetting te worden onderworpen aan folteringen en ander onmenselijke behandelingen die in verband kunnen worden gebracht met de etnische afkomst.

De nog steeds kwetsbare positie van de Mandingo's in Liberia en de moord op zijn broer en de activiteiten van zijn ouders geven blijk van zo'n geringe mate om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Ook met betrekking tot dit onderdeel is niet op de juiste wijze getoetst aan WBV 2004/43 door verweerder.

Op grond van het voorgaande is appellant van mening dat de bestreden uitspraak ook op dit onderdeel niet in stand kan blijven.

Grief 3

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank op onder rechtsoverweging 2.20 samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt onder verwijzing naar een uitspraak van uw Afdeling van 15 november 2005 dat ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Liberia en behorende tot de Mandingo bevolkingsgroep er geen categoriaal beschermingsbeleid behoeft te worden gevoerd.

Uit de UNHCR position van 31 maart 2006 blijkt dat de mensenrechtensituatie voor Mandingo's in Liberia zeer slecht is en deze informatie dateert van na de uitspraak van 15 november 2005.

De rechtbank kan dan ook niet volstaan met verwijzing naar deze uitspraak om het beroep op het categoriaal beschermingsbeleid voor leden van de Mandingo bevolkingsgroep te passeren.

Conclusie:

Gezien bovenstaande grieven verzoekt appellant U het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Voorts wordt verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Een afschrift van dit hoger beroepschrift wordt aan procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag gezonden.

Hoogachtend,

R.J.J. Plantua

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *

3